

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εσωτερικού:
Ετησία Λέβα 15
Εξαμηνος » 8
Εξωτερικού:
Ετησία φράγκα 20
Εξαμηνος » 12
Αι συνδρομαί πέμπονται εις
διεθνείς ταχυδρ. επιταγὰς καὶ
γραμμάτια τῆς βουλγ. τραπέζης
δι' ἐπιστολῆς ἐπὶ συστάσει.
Τὰ γραφεῖα τῆς «Ὀδησσοῦ»
ἐν τῇ Ἀ. τμήματι Ἀριθ. 535.

ΟΔΗΣΣΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι ὁ στίχος
διὰ χαρακτῆρων τῶν δώδεκα
στιγμῶν τιμᾶται ΕΝΟΣ Λέβου

Διὰ διαρκεῖς ἀγγελίας γίνοντα
ἰδιαίτερα συμφωνοῦναι

Τὰ πρὸς τὴν «Ὀδησσοῦ»
ἀποστελλόμενα χειρόγραφα
δηλοῦντα τὸν τόπον τῆς προ-
λεύσεως καὶ ὄντα ἐνυπόγραφα
δὲν ἐπιστρέφονται, τὰ δὲ μὴ
τοιαῦτα δὲν λαμβάνονται
ὅπ' ὄψει.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ
ΤΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΙΜΩΝΤΑΙ ΛΕΒΟΥ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Χ. Α. ΔΑΜΠΡΙΔΗΣ

Ἀπευθυντέον: A la direction du Journal «Ὀδησσοῦ».

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ 20 ΕΚΑΤΟΣΤΩΝ
ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘ. ΕΤΟΥΣ ΤΙΜΑΤΑΙ 5 ΛΕΒΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ

„ΟΔΗΣΣΟΣ“

Ο ΔΩΡΗΘΕΙΣ ΠΑΙΣ

ΒΕΡΟΛΙΝΕΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΙΣΗ.

Ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Βερολίνου ὁ ἐσπερινὸς τῶν Χριστουγέννων εἶχεν ἀπολύσει τοὺς χριστιανοὺς. Τὸ δὲ πλήθος, ὡς τις σκοτινὸς εὐρύς χειμᾶρος συνωθεῖτο περὶ τὴν πόλιν καὶ ἐξεχύνετο καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις ἀνὰ τὴν πόλιν. Ὁ ἁγιασμός, ὃν συμπαρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἐκ τῆς ἐκκλησίας οἱ ἐπανερχόμενοι οἰκάδε, δὲν ἐπηρεάζετο οὐδαμῶς ὑπὸ τοῦ καιροῦ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο τοῦτ' αὐτὸ οὐρανὸς Χριστουγέννων. Ὑπεράνω τῆς εὐρείας ἐκείνης ἐκτάσεως τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Βερολίνου λεπτὰ νέφη κατεκάλυπτον τὴν ὑποκύνον ἀτμόσφαιραν καὶ τῆδε κακεῖσε διεφαίνετο διὰ μέσου αὐτῶν χρυσοῦς τις ἀστὴρ, ἐνῶ συγχρόνως ἀραιαὶ τολύπαι χιόνος κατέπιπτον καὶ κατεκάλυπτον βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν ἐλαφρῶς πεπηγυῖαν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς διὰ λευκοῦ χιτῶνος. Ἡτο νηνεμία ἐντελής, ἐν ἣ οἱ θρονιῶδεις ἤχοι τῶν κωδῶνων οἴτινες ἀνῆγγεῖλαν τὴν ἐορτὴν, ἐπετέλουν ἑκτακτὸν ἁρμονίαν, ὡσαύτως ἡ εἰκὼν τῆς πόλεως παρίστατο ἤδη γαλινωτέρα ἢ ἀπὸ ἐβδομάδων ἐν τῇ συνωστισμῷ ἐκείνῳ ἐπὶ τέλους ἐπῆλθε ἡ ποθητὴ ἀμνηστία.

Μεταξὺ τῶν προσώπων τῶν ἐρχομένων ἐκ τῆς Μητροπόλεως καὶ διαβαινόντων διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν φιλυρῶν εὐρίσκετο μία νεαρά εἰς ἀνεπτυγμένην κοινωνικὴν τάξιν ἀνήκουσα κυρία. Ἐπὶ τοῦ ἀξιεργάστου αὐτῆς προσώπου ἡ το διακεχυμένον κρᾶμα τῆς εὐσεβοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐφροσύνης προσδοκίας τοῦ ἐπιγείου καλοῦ, ὅπερ ἐμελλε νὰ τῇ φέρῃ ἡ ἱερὰ ἐσπέρα τῶν Χριστουγέννων. Μία πεφοδισμένη, δειλὴ παιδικὴ φωνὴ διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς.

Φρέσκα μπουκετάκια! δέκα λεπτὰ τὸ κομμάτι! τὰ πρῶτα λουλουδάκια, ὀρίστε παρακαλῶ! Ἐν τῇ λαμπρῇ ἡλεκτρικῇ φωτισμῷ παρετήρησεν ἐνώπιόν τῆς

ἓνα μόλις τετραετὴ παῖδα με ἐρατεινὸν ὄψιν πρόσωπον καὶ γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, οἱ ὅποιοι προσέβλεπον πρὸς αὐτὴν συνεσταλμένως.

— Δὸς μοι δύο εἶπεν αὕτη πλήρης συμπαθοῦς συγκινήσεως. Πῆρες ἕως τώρα μερικὰ χρήματα;

Ὁ μικρὸς ἰηνοῖζεν ἄνευ δισταγμοῦ τὴν μικρὰν τουχεῖρα. Ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ ἀρκετὰ νομίσματα νίκελ καὶ μάλιστα ὅχι ὀλίγα ἀργυρᾶ.

— Κῦτα, κῦτα μικρὲ μου εἶσαι τυχερὸς . . .

— Βρὲ ποῦ εἶνε τὸ κασκέτο σου; ἠκούσθη μία φωνὴ καὶ εἰς τὴν στιγμὴν χυδαῖος τις ἀγνώστου περιπυ δωδεκαετῆς ἤρπασεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδὸς τὸν σκούφον του καὶ ἐγένετο ἄφαντος μετ' αὐτοῦ ὀπισθεν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Charlotte.

— Ἐνα κλητῆρα! ἓνα κλητῆρα! ἀνέκραγεν ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ κανεὶς ὁ μικρὸς ἐκ τοῦ τρόμου τοῦ ἀφίνει νὰ καταπέσῃ τὸ κἀνιστρον τῶν ἀνθέων του καὶ ἐξερράγῃ εἰς θρήνους· τὸ σκούφο μου, ποῦ μοι ἐπλεξε ἡ θεὰ μου Λέμανν γιὰ τὴν γενεθλιά μου! τὸν ὁμορφὸν, τὸν καινούργιον σκούφόν μου!

Ἡ προστάτις τοῦ ἐκυψε διὰ νὰ συναθροίσῃ τὰς μικρὰς ἀνθοδέσμας καὶ συγχρόνως τὸν παρηγόει λέγουσα. Ἡσύχασε, κατόπιν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα θὰ σοὶ κάμω ἐγὼ ἓνα καινούργιον.

Τινὲς τῶν διερχομένων ἴσταντο, μία δὲ διακεκριμένη κυρία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος Ἐθὶρ καὶ ἐξήτησε νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

— Τὶ ἀδικία, τέτοιο ἓνα ἀνῆλικο παῖδι νὰ τὸ στέλλουν νὰ ζητιανεύῃ εἶπεν ἐν ἀγανακτήσει.

Ὁ μικρὸς ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀπήντησε, Δὲν εἶμαι ζητοῦλας, ἡ θεὰ

μου Λέμανν λέγει, ὅτι εἶμαι σωστός ἔμπορος!

— Πολὺ καλὰ τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ πρᾶγμα καὶ δικαίον νὰ σὲ στέλλῃ ἔτσι μόνον νὰ γυρίσῃς μέσα στὸ κόσμον.

— Ἐπειδὴ ὁ πατέρας εἶνε ἄρρωστος καὶ δὲν ἵκται νὰ κερδίῃ τίποτε, εἶπεν διακεκομμένως καὶ ἐν συγκινήσει ὁ παῖς.

— Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Αὕτη εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ ἀπέθανε, ὅταν ἐγενήθηκα!

— Κακόμοιρο παιδί! ἀνέκραγεν ἡ νεὰ του προστάτις, πῶς σὲ λέγουν! Ποῦ κατοικεῖς;

— Καρλάκη Κλέμτσωφ, ὁδὸς Μπούργκ ἀριθμὸς 21. Σταῖνμπετς Κλέμτσωφ ὀνομάζεται ὁ πατέρας μου.

— Νὰ πάρῃς τὸ πενταράκι σου. Εγὼ θὰ σὲ πάγω στὸ σπῆτι σου. Μοναχὸς δὲν ἵκται νὰ πᾶς.

— Λάβετε παρακαλῶ αὐτὰ τὰ πέντε μάρκα διὰ τὸν μικρόν, εἶπεν ἡ διακεκριμένη κυρία, μὴ τυχόν καὶ τὸν δειροῦν διότι ἐπώλησε τόσας ὀλίγας ἀνθοδέσμας. . .

— Ἡ θεὰ μου Λέμανν δὲν με δέρνει! Καὶ ὁ πατέρας μου δὲν με δέρνει! Καὶ οἱ δύο με ἀγαποῦν! διεβεβαίωσεν ὁ μικρὸς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἄλλ' ἐγὼ διάζωμαι. Ἀδδῶν δεσποινίς, ἀδδῶν ἀγόρι μου! Αὕτη ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς πλησίον ἱσταμένης ἀμάξης τῆς, ὁ δὲ μικρὸς ἔδραμε ταχέως πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐνεχείρησεν ὅλα τὰ ὑπολειφθέντα ἀνθη. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐξεκινήθη καὶ ἡ ἄμαξα ἀπερχομένη.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ἔλαβε ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἐβάδιζον ὁμοῦ διὰ μέσου τῆς πυκνῆς καταπεσοῦσης χιόνος πρὸς τὴν ὁδὸν Μπούργκ.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων, ἐν ἣ κατάρπασα ἔμπορικὰ προσεῖλκυον ἀκόμη μερικοὺς ἀνθρώπους μετὰ τὴν αὐτοῖς ἐκτελειμένα ἀνθήματα, προσήλθε ἐνώπιόν των νεὸς τις πωλὼν πλαγίονας.

— Αγοράσατε, καλὴ μου κυρία! Αὐτὸ ἐδῶ εἶνε περίφημος καρακίτζης! εἴκοσι λεπτὰ, μόνον γιὰ σᾶς! καὶ ἔκαμε τὴν πλαγίονα ἐκείνην, ἥτις παρίστα

εὐσταλὴ νέον με πρᾶσινον Τυρολικὸν πῖλον καὶ με μέγαν μέλανα μύστακα νὰ χορεύῃ.

— Σοὶ ἀρέσκει Κορλάκη ἡρώτησεν αὐτὴν.

— Αὐαὶ τί ὁμορφὸ πρᾶγμα! Οὕτως τὴν συμπαρέλαβε καὶ ἤρξατο πάλιν νὰ βαδίζῃ ταχέως παραπλεύρως αὐτῆς, ἐνίστε αὕτη τὸν ἤκουε νὰ γελά.

Ἡ ὑποδεχθεῖσα ἐν ὁδῷ Μπούργκ οἰκία ἦτο πάλαι τις οἰκοδομὴ τῆς ἀρχαίας ἀσήμες ἐποχῆς τοῦ Βερολίνου. Δάδρομος τις ἔφερε πρὸς τὴν αὐλὴν ἥτις δὲν ἦτον ἐπαρκῶς φωτεινὴ, ἐνεκεν τῶν ἀδυνάτως φωτιζόντων αὐτὴν ὀπισθίων παραθύρων. Ὁ μικρὸς ἔδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα. Μία ὑψηλὴ, ἰσχυροῦ ὀργανισμοῦ γυνὴ, ἔχουσα παράστημα δραγόνου ἀλλ' ὡς ἐφαίνετο κατὰ βάθος λίαν καλὴ κυρία, ἰηνοῖζε τὴν θύραν.

— Τὶ ἔκαμε τὸ ἀγόρι μου καὶ ἐρχεται μονάχον τοῦ; Δὲν σοὶ εἶπα πῶς θὰ ἔλθω νὰ σοὶ πάρω καὶ νὰ με περιμένης σταῖς φλαμουργαῖς; Καὶ ἔπειτα — με συμπάθεο, κυρία μου δὲν σᾶς εἶδα ἀμέσως. Τὶ εἶνε ὁ ὀρισμὸς σας; Ἀ τώρα καταλαμβάνω, ἐρχεσθε διότι ἐδιαβάσατε στὴν ἐφημερίδα τὴν εἰδοποίησίν μου, ἓνα καλὸ παιδί ἀγόρι τὸ χαρίζουν ἀπὸ μεγάλη πτώχεια. Δὲν εἶνέ ἔτσι;

— Οὐκ αὕτην τὴν εἰδοποίησιν δὲν τὴν ἀνέγνωσα.

— Ἀλήντησα τὸν μικρόν στὸν δρόμον καὶ τὸν φέρω, διότι εἶχε χαθῇ στοὺς δρόμους καὶ περιεφέρετο, θ' ἀπορήσετε, ἂν σᾶς διηγηθῇ πῶς συνέβη τοῦτο!

— Αἱ τότε κοπίασατε παρακαλῶ μέσα, ὁ Κλέμτσωφ πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ διότι μόνη σας μᾶς φέρνετε πρὸς τὸ μικρὸν.

— Εἶνε πολὺ ἄρρωστος;

— Εἶνε ἀξιολύπητος καὶ ἵκται νὰ πᾶ, χαρὶς νὰ παINEΘῶ, τί θὰ πάβαινε αὐτὸς καὶ τὸ ἀγόρι του, ἂν ἔλειπεν ἡ θεὰ τοῦ Λέμανν — διότι δῶ εἶμαι σπουγγαρίστρα ὅλου τοῦ σπληνὸς καὶ δὲν θὰ ἐκοπάζα νὰ πιστεύω καὶ νὰ μαγειρεύω ἂν δὲν εἶχα γρηὰ μητέρα, ποῦ θέλει καὶ αὕτη νὰ ζήσῃ καὶ δὲν τῆς φθάνου τὰ ὀλίγα λεπτὰ ποῦ πέρ-

νει από την κάσα των άρρώστων, αλλά και αυτό θάπερασι. Παρακαλώ κοίταστε μέσα!

Τὸ δωμάτιον τούτοιον ἦνοιξε περιεῖχε μίαν κλίνην μίαν σκευοθήκην, μίαν σκωληκώδη τράπεζαν, μερικά ξύλινα καθίσματα, μίαν θερμάστραν μικράν χρησιμεύουσαν καὶ πρὸς μαγείρουν, τῶν κοιτῶνα τοῦ παιδὸς ἀποτελούμενον ἐξ ἐνὸς μεγάλου κανίστρου ἀσπροούχων, ἐφωδιασμένου με δύο προσκεφάλαια καὶ ἐνὲρ ἀπλωμα μικρόν. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀπῆστραπτον ἐκ καθαριότητος, τὸ δάπεδον ἦτο ἀρχαῖκόν καὶ ἐπεστρωμένον με λευκὴν ἄμμον.

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς. Μία μικρὰ λάμπα τῆς νυκτὸς ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἦδη ὁ θάνατος εἶχεν ἐπιθέσῃ τὴν σφραγίδα του, ἀλλὰ μία ἐκφρασις βαθείας ψυχικῆς βασάνου ὑπερίσχυε τῆς ἐκδηλώσεως τῶν φυσικῶν ἀληθόνων καὶ καθίστα τὴν θέαν συγκινητικὴν. Ἐπὶ τῆς ἀκρας τῆς κλίνης ἐκάθητο ὁ μικρὸς Κάρολος. Αἱ λεπτορυεῖς αὐτοῦ παρειαὶ εἶχον ἦδη προλάβῃ ζωηρόν ἐρυθρόν χρῶμα, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπῆστραπτον ἐξ εὐχαριστήσεως. Ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἐκράτει ἡλιθία τὴν πλαγγόνα του, ἣτις ἂν κρίνῃ τις ἐκτινων ἀμφιταλαντεύσεων τῶν κνημῶν τῆς πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσῃ δείγματα τῆς τέχνης τῆς.

Ὁ ἀσθενὴς χαιρετίζων ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ πρῶτον τι μειδίαμα περιεχύθη περὶ τὰ ἔχρσα χεῖλη του.

— Μοι διηγήθῃ ὁ μικρὸς τὴν μεγάλην σας καλοσύνην πρὸς αὐτόν. Ὁ φόβος μου δι' αὐτόν ἦτο μέγας, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ τὸν στείλωμεν νὰ πωλῇ ἄνθῃ.

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καλοσύνην σας.

— Μὲ πόσῃν εὐχαρίστησιν μεγάλην τὸ ἔκαμα! Εἶνε ἓνα τόσῃ ἀγαπῆτόν, φρόνιμον παιδί!

— Ναὶ τὸ εἶδετε; Καὶ ποῦ νὰ τὸ γνωρίσητε, ὅπως τὸ γνωρίζω ἐγὼ! Ποτὲ δὲν μοι ἐλύπησε, καὶ πρὸς χάριν τοῦ εὐχαρίστας ἠθέλον νὰ παρατείνω ἀκόμῃ τὴν ζω. . .

— Σοῦ! Σοῦ! ἐλάτε στὸν παυτὸν σας; Κλήμτωρ, διέκοψεν αὐτόν ἡ κυρία Λεράν ὁμιλοῦσα χαμηλοφῶνως.

— Ὁ φίλος μου δὲν βεβῆναι τὰ δάκτυλά του καὶ κατὰ τὴν ἀγίαν ταύτην ἐσπέραν δὲν ἐπιθυμῶ μαύρας σκέψεις καθ' ὅλου.

Ἐλα παλικάρι μου εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν παῖδα.

— Πῆς μου πῶς πῆγε ἡ δουλιὰ σου;

— Τὰ ἐπώλησα ὅλα! Καὶ τόσα πολλά χρήματα! Ἐπα μάρκα παρὰ δέκα λεπτά!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! Ἀν εἶνε ἔτσι, τότε θ' ἀλλάξω ἀμέσως ἐπάγγελμῳ, θ' ἀφήσω ταῖς σκούπαις καὶ νὰ πουλῶ μπουκετάκια! Ἐλα, Καρλάκη, νὰ πάμε νὰ ψουνίσουμε! Ὁ πατέρας σου καὶ σὺ αὐρίον θὰ ἔχετε μὴ ὥραϊα σοῦπα με ρίζι καὶ ὀχι νεροδράσματα! Καὶ θὰ εἶνε τέτοιο ἓνα ὥραϊο πρᾶγμα, ποῦ ἀκόμῃ ἕως τώρα δὲν ἐφάγετέ ποτε!

Ἄλλ' ὁ μικρὸς Κάρολος ἐνέβαλε αὐτὴν τῆς χειρὸς τοῦ ἐν ταῖς τοῦ πατρὸς του καὶ ἀνένευσε τὴν κεφαλὴν μὴ συγκατατιθέμενος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν θείαν του, ἀλλ' αὕτη μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τοῦτο τὸν ἔλαβεν ἀπλούστατα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐγκατέλειπε μετ' αὐτοῦ τὸ δωμάτιον.

— Φοβοῦμαι μὴ ὑποφέρῃτε μεγάλους πόνους, εἶπεν ἡ νεαρά γυνὴ πρὸς τὸν ἀσθενή.

— Ἀπὸ χθὲς ἡλαττώθησαν, ἀλλὰ πο-

λὺ γρήγορα ἐντούτοις θὰ τελειώσουν τὰ δάσανά μου, καὶ ἡ καρδιά μου αἰμάρσσει ὅταν συλλογισθῶ τὸ παιδί μου! Τὸ ὀρφανοτροφεῖον — ναὶ μὲν πρέπει κανεῖς καὶ δι' αὐτὸ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, ἀλλ' ὁ μικρὸς εἶνε τόσῃ εὐαίσθητος καὶ εἰς τὴν ἀγάπην. . .

Ἡ φωνὴ τὸν ἐγκατέλειπε καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, οἱ ὅποιοι ἦσαν πανόμοιοι πρὸς τοῦ μικροῦ Καρόλου ἀνέβλυσαν δάκρυα.

— Ἀν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν ἄνθρωποι, ἐξηκολούθησεν οὗτος μετ' ἀγωνίας, οἱ ὅποιοι νὰ τὸν υἱοθετήσουν θ' ἀπέβησκον ἡσυχώτερος. Ἀχ, δὲν θὰ ἦτο ἄρᾳ γε δυνατόν σεῖς νὰ τὸν προσλάβετε;

— Θὰ ἦμην εὐτυχὴς, ἂν ἡδυνάμην νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τοῦτο, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν εἴμεθα διόλου εὐκατάστατοι. Μέχρι τοῦδε ἐπὶ τρία ἔτη ἡμεῖς ἠναγκασμένοι νὰ εἴμεθα πολὺ περιορισμένοι. Ὁ σύζυγός μου εἶνε καλλιτέχνης καὶ ἡ τέχνη του μόλις τώρα ἀρχίζει νὰ ἐκτιμᾶται. Τῇ ἐγένετο μία παραγγελία νὰ ζωγραφίσῃ μίαν τοποθεσίαν καὶ ἐλπίζει ὅτι ταύτην θὰ παρακολουθήσουν καὶ ἄλλαι. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ θὰ ἡδυνάμην νὰ τὸν παρακαλέσω ἢ. . .

— Ὁ Θεὸς θὰ σὰς ἀντήμειβε! Τὸ ἱκετευτικὸν βλέμμα, ἡ ἀδύνατος ἐπιθανάτιος φωνὴ τοῦ κατέβαλον πᾶσαν ἐνστασιν, ἦν ἡγεῖρε τὸ λογικὸν τῆς κατὰ τῆς καρδίας τῆς.

— Ἐπειδὴ ἡμεῖς εἴμεθα πάντοτε τῆς αὐτῆς γνώμης, ἐξηκολούθησεν αὕτη θὰ σὰς ὑποσχεθῶ ἀπὸ τοῦδε, ὅτι θὰ τὸν παραλάβωμεν καὶ θὰ τὸν ἀναθρέψωμεν μετὰ στοργῆς. Σὰς δίδω τὸν ἱερόν μου λόγον!

— Τὸν ἱερόν σας λόγον! Τὸν ἱερόν σας λόγον! ἐπὶ θύρισεν οὗτος μετὰ μειδίαματος καταφανοῦς. Ὡ πόσον εὖ καλῇ, πόσον φιλεῖσπλαχνοῦ! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν φυλάξῃτε! οὗτος συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐφάνη δεόμενος. Συγχώρησόν μοι — ἂν ἀμφέβαλον — περὶ τῆς σῆς — χάριτος. .

— Θὰ ἐπανέλθω τῇ εἶπεν αὕτη πρῶτως. Ἐν τῇ μεταξὺ λάβετε θάρρος καὶ ἰσορροπία! Εἶδε ὁ Θεὸς νὰ σὰς προστατεύῃ. Αὕτη τῇ εἶπε τὸ ὄνομά της καὶ ἀπῆλθε.

Ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον ἀφίκετο πρὸ τῆς οἰκίας ἐν τῇ τετάρτῃ πατάματι. Πάντα τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας ἐκείνης ἀπῆστραπτον ἐκ τοῦ φωτός τῶν Χριστουγέννων κηρίων, μόνον τὰ παράθυρα τῆς ἰδικῆς τῶν κατοικίας ἦσαν ἀκόμῃ σκοτεινὰ. Ἐπομένως τοῦτο ἐσήμαινεν, ὅτι ὁ σύζυγός της ἐβράδυνε ἀπελθὼν νὰ παραδώσῃ τὴν παραγγελθεῖσαν εἰκόνα. Αὕτη ἦναι τὴν λάμπαν, καὶ ἐν εὐτυχῇ αἰσθημα οἰκιακῆς ἀσφαλείας τὴν κατέλαβεν ἐν τῇ προσφιλεῖ χώρῃ ἐν τῇ μετ' ὅλην τὴν ἀπεριττον διασκευὴν διεφαίνετο καλλιτεχνικὴ καλαισθησία. Ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης τὴν ἀνέμενεν ἦδη τὸ ἐστολισμένον δένδρον τῶν Χριστουγέννων. Οὔτε δὲ εἶχε τοποθετηθῇ ἐπ' αὐτὸ τὰ διὰ τὸν σύζυγόν της δῶρα, τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν 8 ὥραν καὶ συγχρόνως ἤκουσεν ἐπὶ τῆς κλῖμακος ἐν λίαν γνωστόν, ταχὺ καὶ σοβαρόν θάδισμα, ταχέως ἀνῆψε τὰ κηρία καὶ ἡ δι' ἐκρόται ἀνοιγομένη ἡ θύρα τοῦ δι' ἀδρόμου. Αὐτὸς ἦτο. Τρέξε! τρέξε! ἡ κοῦσθῃ ἐνδοθεν ἡ φωνὴ τῆς.

Ἡ εἰκὼν ἡ παρουσιασθεῖσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅτε εἰσῆλθεν ἦτο θελκτικὴ. Τὸ κομψὸν δωμάτιον μετὰ τὸ ἀπαστράπτον δένδρον τῶν Χριστουγέννων καὶ πρὸ αὐτοῦ ἡ νεαρά γυνή, ἡ τῆς τὸν προσέβλεπε μετὰ βλέμματα προσδιδόντα πλήρη ἀγάπην καὶ συγκίνησιν.

Ὁ ἐσπέρας τῶν Χριστουγέννων! Ὁραία μακαριότητος, καθ' ἣς ἡ καρδιά αἰσθάνεται μόνον τὴν μίαν ἀκατανίκητον ὁρμήν, μίαν ἐπ' αὐτῆς ἀφίνεται νὰ ὀδηγήσῃ, τὴν ἄγαν ἡτὶς ἐνέχει ἐν αὐτῇ τὴν ιδιότητα, νὰ ὁμιλῇ δι' ἐσωτερικῶν σημείων, τὰ ὅποια εἶνε δείγματα τῶν τρυφῶν αἰσθημάτων, τῆς φιλίας τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ πρὸς τοῦτο ὑφίσταται αὕτη θυσίας καὶ ἐνθ' ἑαυτὴν ἡδονήν!

— Μόνον ποῦ εἶνε ὀλίγα τὰ δῶρα ψυχῇ μου, ἀλλ' ἡγεύσω ὅτι καὶ μόνον τοῦτο θὰ εὐχαριστήσῃς! εἶπεν αὕτη πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ἡμῖν τόσῃ εὐτυχίῃ ὅτε ἐκέντουν τὸν μικρόν τάπητα — θὰ τὸν τοποθετήσῃς πρὸ τοῦ ὀκριδάντός σου — καὶ ὅτε ἐξέλεγον καὶ τὰ ἄλλα αὐτὰ διὰ σὲ μικρὰ δῶρα!

Ἐναγκαλισμός του τῇ ἐδήλου, ὅτι οὗτος ἡσθάνετο. ἀλλ' ἐν τῇ φωνῇ της δὲν παρετήρησε πόσῃ ἐκτάκτως σοβαρὰ ἦτο ἡ φυσιογνωμία του.

— Ἐντρέπεται ἀπῆλθῃσεν οὗτος, διότι ἔρχομαι πρὸ σέσχεδόν με ἄδεια χέρια, τοῦλάχιστον σοὶ φέρω τὸ προσφιλές σου ἄνθος. . .

— Ἡ εὐωδία τοῦ προδίδε. ἓνα ὑάκινθον; Ὡ πόσῃ ὥραϊος, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀνοικτόν γαλανόν;

— Εἶχα σκοπὸν νὰ σοὶ δωρῇσω μίαν ὥραϊαν ἐσθῆτα, ἀλλὰ παρενέπεσε κάτι τι.

— Ἡμπορῶ νὰ περιμένω — βέβαια δὲν εἶνε καμία βία! καὶ κάθησε κοντὰ μου, θὰ σοὶ διηγήθῃ μίαν μικρὰν ἱστορίαν τῶν Χριστουγέννων, ἀπὸ τῆς ὁποίας λείπει μόνον ἀκόμῃ τὸ τέλος. Αὐτὸ τὸ τέλος θὰ μοι βοηθήσῃς σὺ νὰ τὸ εὐρωμεν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶνε εὐχάριστον. Καὶ αὕτη τῇ περιέγραψε τὰ κατὰ τὸν μικρόν ἀνθοπώλην. Οὔτε δὲ αὕτη ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν της καὶ οὗτος οὐδὲ μίαν λέξιν ἐξήνεγκε, προσέβλεψεν πρὸς αὐτόν καὶ παρετήρησεν, ὅτι δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

«Ὡ τὸν καλὸν μου ἄνδρα!» ἀνέκραγεν αὕτη περιπτυσσομένη τὸν τράχηλόν του. Ναὶ εἶνε κανεῖς νὰ κλαίῃ, ἀλλ' ὥς κάμωμεν μίαν βοήθειαν! Αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς συνίστα ταύτην τὴν ἐντολήν! Πρέπει νὰ παραλάβωμεν τὸν μικρόν αὐτόν, ἂν ἀποθάνῃ ὁ πατήρ του.

— Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! Δὲν δύναμαι περὶ πλέον νὰ τὸ ἀποκρύψω — ἡ ἐλπίς μας μετὰ τὴν εἰκόνα ἐξέλιπε.

— Ἐξέλιπε; Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο ἀπλή ἐλπίς, ἀλλὰ μία γραπτή, ἀσφαλὴς παραγγελία.

— Οὔτε μετέβην εἰς τὴν κατοικίαν του διὰ νὰ παραδώσω τὴν εἰκόνα, ἔμαθον ὅτι ὁ τραπεζιτικός οἶκος Ζ. . . ἐπώχευσε καὶ ὁ διευθυντὴς του, ὁ παραγγελιοδότης τῆς εἰκόνης, τὴν νύκτα ἐγένετο ἀφαντος.

Οὐδὲ ἐν ἐπιφάνημα, οὐδεμία ἀπάντησις. Μόνον ἐκκινε πῶς τὴν κεφαλὴν της καὶ οὐδὲν περισσότερον. Ὡς δὲ ὤταν τρομερὰ χάλαζα καταπίπτῃ ἐπὶ ἀνθρώπων τῆς ἀνοίξεως καὶ τὰ καταβραβεῖ, οὕτω ἔπεσον καὶ οἱ λόγοι τοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ἐξωλόθρευσαν τὸν ἐν αὐτῇ μικρόν κόσμον, τὸν πλήρη ἀγαλιάσεων. Οὗτος ἀνεπήδησε καὶ ἐβιάζετο περὶ τὸ δωμάτιον ἀκάθεκτος.

— Ναὶ, εἶνε μικρόν! Εἶνε σκληρόν! Ἐν δυστύχημα, τὸ ὅποιον οὐδὲ κατ' ὄνειρον δὲν ἐφροντάσθην!

Αὕτη ἐσιώπα ἀκόμῃ, καὶ προσεπάθει νὰ κατανοήσῃ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων: Τώρα λοιπὸν ἡ εἰκὼν θὰ μεταφέρηται ἀπὸ ἐκθέσεως εἰς ἐκθεσιν

καὶ ἄλλοτε μὲν θὰ τοποθετηθῇ εἰς μέρος μὴ ἔχον καλὸν φῶς, ἄλλοτε δὲ εἰς μέρος πολὺ φωτεινὸν μετὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις θὰ καταστρέφῃται. Ἡ κριτικὴ θὰ τὴν παρίδῃ, θὰ τὴν παρέλθῃ καὶ ἐπὶ τὸ τέλος θ' ἀναγκασθῶμεν εὐθηνά — . . .

Οὗτος ἔστη καὶ ἐπέθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της.

— Κακόμοιρος κόρη, ἔπρεπε νὰ ἔχῃς καλλιτέραν τύχην καὶ νὰ μὴ εἶσαι σύζυγος ἐνὸς ἀτυχοῦς καλλιτέχνη, καὶ μ' ὅλα ταῦτα οὐδὲ κἂν παραπονεῖσαι!

Ἡ πλήρης λύπης εὐσπλαχνία αὕτη τὴν ἔκαμεν ἀμέσως νὰ συνέλθῃ εἰς αὐτήν.

— Εγὼ κακόμοιρος; Σὺ ἀτυχος; ἀνέκραγεν αὕτη καὶ ἀνύψωσεν ὑπερφάνως τὸ μέτωπόν της.

— Εἶμαι πλουσία μετὰ ἓνα ἄνδρα ὅπως σὺ, καὶ σὺ θὰ νικήσῃς μετὰ τὴν τέχνην σου καὶ τὴν ἐπιμέλειάν σου! Τοῦτο εἶνε μόνον μία παροδικὴ ἀποτυχία! Ἐν ἀριστοῦργημα, ὅπως εἶνε ἡ εἰκὼν σου βεβαίως θὰ εὐρῇ τὸν ἀγοραστήν της, δὲν θὰ μouxλιᾷ στήριόν σου, ἀλλὰ θὰ σε κάμῃ ἐνδοξόν. Εἰσο ἡσυχος, ἔχε ὑπομονήν! Καὶ διανοοῦμαι νὰ δίδω μαθηματικὰ γράφιας! Ὡς μία πρῶην καλὴ μαθητριά σου τολμῶ νὰ κάμω τοῦτο! Θὰ σοὶ βοηθήσω ὀλίγον κερδίζουσα χρήματα θὰ τὸ ἴδῃς, ὅτι εἶμαι μία γνησία, γενναία καλλιτέχνη οὗ σύζυγος! Καὶ ἐμβάλλουσα τὸν βραχίονά της εἰς τὸν σύζυγόν της ἐβιάζετο μετ' αὐτοῦ ἐνθαρρύνουσα αὐτόν. Οὔτε δὲ οὗτος ἐβιάζετο τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν χειλέων του διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἔμεινεν ἐκπληκτος. — Ποῦ εἶνε τὸ δακτυλίδι σου, Ἀννα; τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός μας;

— Ποῦ; Καὶ ποῦ ἄλλου παρὰ εἰς τὸν δακτύλον! Ὡ ὄχι! Ὡ οὐρανέ, λείπει ναί. Ἐχάθῃ! Ὡ ἀλλοίμονον! ἔχασα τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός μας!

— Ἀλλὰ πῶς συνέβη τοῦτο;

— Πῶς; Ἀχ καὶ ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶ πῶς; Σήμερον ἐξέβαλον πολλὰ κίς τὰ χειρόκτια μου! Ἀχ, εἶνε τρομερόν νὰ χάσῃ τις τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός του. Τὸ γνωρίζεις καὶ σὺ. Ψυχὴ μου! Τὸ ἡγάπων ὥς τὸ πρῶτόν μου στολίδι καὶ τώρα ἐχάθῃ. Ἀχ, ἄχ, τὸ δακτυλίδι μου, τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός μου!

Τῇ ἐφαίνετο ὥς νὰ ἐξηφανίσθῃ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ διὰ παντός ἐλπίς καὶ εὐτυχία καὶ τὰ τέως συγκρατούμενα γενναίως δάκρυά της ἐξεχύθησαν. Οὗτος ἐσθεσε τὰ ἐπὶ τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων κηρία καὶ τὴν εἶσερε πλησίον τοῦ ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν ἐντελῶς.

* *

Ἡ ἐορτὴ εἶχε παρέλθῃ λυπηρῶς. Εὐθὺς δὲ ὥς αἱ ἡμερήσιαι ἐφημερίδες ἀνέλαβον πάλιν τὴν ἐκδοσὶν των, ὁ σύζυγος ἐδημοσίευσεν μίαν ἀγγελίαν περὶ τοῦ δακτυλίου, καὶ τώρα ἀκριβῶς προϋτίθετο ν' ἀναλάβῃ μίαν ἐργασίαν, ἡ ὁποία οὔτε δόξαν οὔτε χαρὰν τῇ προὔξεναι, ἀπ' ἐναντίας τῇ προσεπὸριζεν ὀλίγα χρήματα, νὰ ζωγραφίσῃ τὰ παρασκήνια ἐνὸς θεάτρου τοῦ προαστείου. Ἡ σύζυγός του ἴστατο παρὰ τὸ παράθυρον καὶ τὸν ἐβλεπε, μέχρις ὅτου τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα ἐν τῇ

ἀκρεσπέρῳ τῆς ὁδοῦ. Ἐπειτα προητοιμάζετο νὰ κάμῃ μίαν σημείωσιν τῶν ὥρων καθ' ὧς θὰ παρέδιδεν ἱχνογραφίαν, ἐν τούτοις ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος τὴν ἀνησύχησε καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπηρετρία τῆς ἀρχῆς, μόχον τὴν πρῶταν ἡναγκάσθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν μὴ τῆς.

Δύο ἐπισκέπται, ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῶν ὁποίων συνεκινήθη τρομερὰ ἡ καρδιά τῆς — ἡ κυρία Λέμανν καὶ μία μικρὰ, περιτετυλιγμένη μορφή, ἐγκρύπτουσα μικρὸν δέμα, οὐτινος ἐξεῖχε μία κεφαλὴ πλαγγόνος μὲ πρᾶσινον τυρκοῦν πῖλον!

Κατ' ἐντολὴν τοῦ Κλεμτσῶφ σὰς διαβιβάξω τὰς ἐγκαρδίας σου προσρήσεις, τὰ βάσανά σου ἐτελείωσαν πλέον ἡρξάτο λέγουσα ἡ κυρία Λέμανν πανηγυρικῶς.

— Ἀνεπαύθη διὰ παντός πλέον! Προϋτιθέμην νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ πονοκέφαλος μὲ ἐμπόδισε. Πόσον λυπούμαι!

— Αὐτὸς δὲν τὸ γνωρίζει ἀκόμη; ἐψηθύρουν ἡ κυρία Λέμανν ὑποδεικνύουσα διὰ μίας κλίσεως τῆς κεφαλῆς τὸν μικρὸν, «τὸν εἶχον κοντὰ μας καὶ τὸν κατέπεισα, ὅτι ὁ πατὴρ σου μετέβη μακρὰν τῆς πόλεως παρὰ τινι ἱατρῷ. Σεῖς θὰ ἰξεύρητε ἐξ ἁπαντος πῶς εἶνε δυνατόν νὰ προσενηχθῇτε κάλλιστα πρὸς αὐτόν.

Ἡ κυρία Ἀννα ἐβίασε τοὺς ἐπισκέπτας τῆς νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅτε δὲ τὸ βλέμμα τοῦ παιδὸς προσέπεσεν ἐπὶ τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγενῶν, ἐξέβαλεν οὗτος μικρὰν κραυγὴν χαρᾶς.

— Μάλιστα, Καρολάκη, ἐδῶ εἶνε περίφημα! εἶπε μειδώσα ἡ θεία Λέμανν. Αὕτη τὸν ἀπῆλλαξε τοῦ περιτυλίματός του καὶ ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του ἓνα μέγαν, πρότερον τοῦ πατρὸς του σκούφον, ὅστις ἐφθανε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ παρείχεν εἰς τὸ μικρὸν, ὥχρον τὸ πρόσωπόν του ὁμοῦ μετὰ τινος λευκοῦ λαϊμοδέτου μὲ τὰς δύο μακράς του ἄκρας καὶ τι τὸ κωμικὸν καὶ συγχρόνως συγκινητικόν.

— Ἔτσι, Καρολάκη μου, πῆς τώρα τὴν παράκλησίν σου.

Ὁ μικρὸς προεχώρησε πρὸς τὴν κυρίαν Ἀνναν, συνήψε τὰς χεῖράς του τὰς μικράς καὶ εἶπεν; Ἀχ, ἀγαπητὴ μου κυρία, παρακαλῶ πολὺ, νὰ εὐσπλαγχνησθῇτε ἓνα ὀρφανόν!

Αὕτη τὸν ἐφίλησε, παρεκάλεσε καὶ τοὺς δύο νὰ καθίσωσι καὶ μετέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τι νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ μόλις ἀνῆψε τὸ πῦρ, ἤχησε καὶ πάλιν ἐκ δευτέρου ὁ κώδων.

Αὕτη ἤνοιξε καὶ μία διακεκριμένη καὶ ὠραία κυρία ἔστη πρὸ αὐτῆς.

— Μὲ ἐνθυμίσθε ἡ ἐλθμονήσατε τὴν συνάντησίν μας κατὰ τὴν ἐσπέραν τῶν Χριστουγενῶν;

— Ὦ, ὄχι! καὶ ἀκριβῶς τώρα, εὐγενεστάτη κυρία, σὰς ἐνεθυμήθην πρὸ ὀλίγου!

— Πόσῳ περίεργον! Ακριβῶς τώρα ὅπου μετέβαινον πρὸς ὑμᾶς!

Ἡ Ἀννα τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Εἶνε τοῦτο δυνατόν; ἀνέκραζεν ἡ κυρία. Ἐδῶ βλέπω τὸν μικρὸν ἐκείνον, ὅστις εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἐνταῦθα παρουσίας μου, ἂν καὶ ὄχι ἡ κυρίως αἰτία.

— Μοὶ ἐπιτρέπεται ἄραγε νὰ ἐρωτήσω, πῶς τοῦτο;

— Μάλιστα, μάλιστα ἀλλ' ἀφετέ με πρῶτον νὰ τὸν χαϊρέισω. Τί καλὸν πρόσχαρον προσώπακι!

— Ὁ πατὴρ σου ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξύ ἀφοῦ ἔλαβε προηγουμένας παρ'

ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ φροντίσω περὶ τοῦ μέλλοντός σου. Τοῦτο μὲ φέρει τώρα εἰς μεγάλην στενόχωρίαν. Μὰς ἐπῆλθε μία δυστυχία — μία παρὰ γαλθῆτα εἰκὼν, ἐκ τῆς ὁποίας περιεμένομεν πολλὰ, ἐπῆγε τοῦ κάκου.

— Βάσανα καλλιτεχνῶν! Ἡ ἰδία παλαιὰ θλιβερὰ μελωδία! Τὰ αὐτὰ τοῖς αἰσῶσι! Δὲν δύνασθε ἄραγε νὰ μοι διηγήσῃτε τὸ ἀτύχημά σας, καθ' ὅσον εἶμαι φίλη τῆς τέχνης, τῆς γνησίας τέχνης, ἡ ὁποία ἐξαίρει τὴν καρδίαν καὶ ἐπιχρυσώνει διὰ τοῦ θελήματος τῆς τὸν καθημερινὸν μας βίον!

Ὁ τόνος τῶν λόγων τῆς ἦτο τόσῳ θερμός, τὸ βλέμμα τῆς τόσῳ εὐκρινές, ὥστε ἡ Ἀννα εὐελπὶς τῇ ἀνεκοίνωσε τὰ πάντα.

— Εἶνε ἡ εἰκὼν ἐδῶ; Δύναμαι νὰ τὴν ἴδω; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ἀνυπομονοῦσα ἡ ἀγνωστος κυρία. Ἡ Ἀννα τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ παρακείμενον ἐργαστήριον.

Εκεῖ ἴστατο ἡ εἰκὼν ἐπὶ τοῦ ὀκρίσαντος παρὰ τὸ μέγα παράθυρον. Εὐρεῖα θάλασσα, ἡρέμα κυματίζουσα, μία λέμβος μὲ λευκὰ ἱστία, μέλανά τινα πλοῦρια ἀλιευτικά, μία ἀκτὴ ἀπέναντι μετὰ πολλῶν πλοίων ὅσοι ἴστωι ἀπετέλουν δάσος, ὅπισθὲν αὐτῶν ἐξεῖχε μία πόλις μὲ ἐπερὶ θύρους στέγας καὶ μεγαλοπρεπεῖς πύργους τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὑπεράνω πάντων τούτων τὸ ποιητικὸν φῶς τοῦ δύοντος ἡλίου.

— Στραλσοῦνδρ! Στραλσοῦνδρ! ἀνέκραζεν ἡ ξένη. Ναι, εἶνε ὠραία — θαυμασίως ὠραία! Τόση φυσικότης, τόση ἀλήθεια καὶ λεπτότης! Εἰγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου ἔχομεν τὰς καλλιτέρας μας ἀναμνήσεις ἐν Ριγένη εἰς τὴν Στραλσοῦνδρ. Εκεῖ συνηγήθημεν καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡρραβωνίσθημεν, καὶ εἶμαι βεβαία, ὅτι μολονότι παρήλθον ἔκτοτε δέκα ἔτη, μὲ τὴν εἰκὼνα αὐτὴν θὰ ἡδυνάμην νὰ τῷ προσενίσω μεγάλην χαρὰν κατὰ τὴν προσεχῆ ἡμέραν τῶν γεννεθλίων σου. Ποία εἶνε ἡ τιμὴ σου;

Μὲ σφοδροὺς παλμοὺς τῆς καρδίας τὴν εἶπεν ἡ Ἀννα.

— Καλὰ! καλὰ! ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

— Θὰ σὰς δώσω ἀμέσως μίαν ἐπιταγὴν πρὸς τὸν τραπεζίτην μου! Ἐσημείωσε γραμμὰς τινὰς ἐπὶ τινος φύλλου χάρτου ἀποσπασθέντος τοῦ σημειωματαρίου τῆς καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

— Πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω; ἀνέκραζεν αὕτη ἑξαλλος.

— Καθιστάτε συγχρόνως τρεῖς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς: τὸν σύζυγόν μου, τὸν μικρὸν καὶ ἐμέ!

— Ἀντὶ τούτου πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῇτε καὶ τι;

Νὰ μὰς ἐπισκεφθῇτε μὲ τὸν ἐπιμελῆ, πνευματώδη σύζυγόν σας. Τὸ βλέμμα τῆς μετεφέρετο ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ εἰρσκομένων εἰκόνων καὶ σχεδίων. Δεχόμεθα καθ' ἑκάστην ἐσπέραν τῆς τετάρτης. Ἐν τῷ κύκλῳ μας συμπεριλαμβάνονται φιλότεχνοι — Μακίηται. Θὰ ἐλθῃτε;

Τῆς Ἀννας ἡ ἀπάντησις ἦτο μία θλιπτῆς χειρὸς τῆς ξένης, ἥτις ἐκράτει τὴν ἰδικὴν τῆς φιλικώτατα, καὶ ἐν βλέμμα ἀπαστράπτον. Ἡ προστάτις τῆς τὴν ἀπεχαιρέτισε καὶ εὐρίσκετο ἤδη ἐπὶ τοῦ κατώφλιου, ὅτε αἶφνης ἔστη καὶ ἐγέλασε. Ἀν δὲν τὸ πάθαινα ἐγὼ ἡ ἰδία, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεύσω εἰς μίαν τοιαύτην ἀφαίρεσιν τοῦ πνεύματος! Ἐκράτει πρὸ τῆς Ἀννης ἐν μικρὸν κυτίον ἀνοικτόν.

— Τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός μου!

Τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός μου! ἀνέκραζεν αὕτη ἐν ἀγαλλίασει.

— Τὸ εὔρον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τὰ ὁποῖα ἡγόρασα τότε ἀπὸ τὸν μικρὸν. Ἡ ἐν τῇ ἐφημερίδι ἀγγελία σας μοὶ ἔκαμε γνωστὴν τὴν κατοικίαν σας καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐνώπιόν σας!

— Σὺν τὴν καλὴν Νηράϊδα τοῦ παρρηθίου!

— Τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι καθ' ὅλα, θὰ γείνω τώρα ἄφαντος ὅπως αὐτὴν! Καὶ πράγματι ἀπεμακρύνῃ τώρα ἀμέσως.

Ὅτε ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ μίαν ὥραν ἐπανῆλθεν οἰκαδὲς καὶ ἰννοίχῃ ἐνώπιόν του ἡ θύρα, εἶχεν οὗτος καὶ πάλιν ἐνώπιόν του τὴν ὠραίαν εἰκόνα τῆς ἐσπέρας τῶν Χριστουγενῶν: τὸ ἐκ φωτὸς ἀπαστράπτον δένδρον καὶ πρὸ αὐτοῦ τὴν χαρίεσσαν σύζυγον μὲ τὸ αὐτὸ ἐξ ἀγάπης ἀπαστράπτον πρόσωπον — ἀλλ' εἰς ταῦτα προσετέθη ἀκόμη καὶ τι. Ἐκράτει αὕτη διὰ τῆς χειρὸς ἐν πενιχρῶς ἐνδεδυμένον παιδίον μὲ ὥχρον πρόσωπον καὶ μὲ δειλοὺς, γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς — τῷ ἐφαίνετο κάπως ὡς γνωστὸν καὶ ὅμως δὲν ἐνεθυμείτο, ὅτι ποτὲ —

— Τώρα μὰς ἐπῆλθεν ἡ δυστυχία! εἶπεν αἶφνης καθ' ἑαυτὸν καὶ ἔμεινε βωδὸς ἱστάμενος. ἐκεῖ ἐνθα ἴστατο.

— Πῆγαινε; Καρολάκη, καὶ πῆς τὴν παράκλησίν σου!

Εἶπεν ἐκ τῶν ὀπισθεν μία νευρώδης γυνὴ τοῦ λαοῦ, ἣν ἀμέσως ἀνεγνώρισε, τίς ἦτο. Καὶ τὸ παιδίον προσήλθεν ἐνώπιόν του καὶ ὤψαν τὰς χεῖρας πρὸς αὐτόν εἶπεν:

— Ἀχ, ἀγαπητὴ κύριε, πολὺ παρακαλῶ, νὰ εὐσπλαγχνησθῇτε ἓνα ὀρφανόν!

— Ὁ ἀγαπητὸς κύριος εὐσπλαγχνησθεῖς τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐθώπευε τὸ κεφαλάκι του. Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τὸ πεπρωμένον μας, καθὼς βλέπω, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅπου τρώγουν δύο, ἐκεῖ χορταίνεται καὶ ἓνας τρίτος. Τὸ σπῆτι σου λοιπὸν ἀπὸ τώρα εἶνε ἐδῶ καὶ θὰ εἴσαι ψυχογυῖός μας!

— Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σὰς δωρήσω καὶ τι! ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Κάρολος μὲ τόνον σημαντικῶς ἐναργέστερον. Ἐδῶ εἶνε γραμμένον τὸ δῶρόν μου καὶ ἡμπορεῖτε αἶριον νὰ τὸ ζητήσητε. Ὁ μικρὸς τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιταγὴν τῆς τραπεζῆς. Ὁ θετὸς πατὴρ του τὴν ἀνέγνω καὶ ἐφάνη, ὡς νὰ ἔπεσεν ἐκ τῶν νεφελῶν.

— Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ λάβῃ ἡ σύζυγός σας ὡς δῶρον παρ' ἐμοῦ!

Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ μικρὸς ἐκράτησε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τι ἀπαστράπτον.

— Κύττα, τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβωνός μου, ἀγαπητὴ μοὶ σύζυγε! Καὶ ἡ εἰκὼν σου ἐπὶ τῇ ἡλικίᾳ! ἀνέκραζεν ἡ Ἀννα περιπτυσσομένη ἀμφοτέρους. Τὸ πτωχὸν ὀρφανόν μας φέρει μόνον εὐτυχίαν εἰς τὴν οἰκίαν μας, διὰ τοῦτο πρὸς τιμὴν τοῦ ἀξέπανα λαβωμενοῦ ἡμερον πάλιν τὴν ἐορτὴν τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγενῶν!

Καὶ οὕτω καὶ συνέβη.

Ὅτε ἡ θεία Λέμανν τοὺς ἀπεχαιρέτισεν ἀρκούντως ἀργά, ἐφίλησε τὸν χαυδευμένον τῆς μὲ τὰς ἐξῆς συγκινητικὰς λέξεις.

— Τώρα ἔχε γειά, Καρολάκη μου, νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ μὴ με λησμονήσῃς! Καὶ μὲ ἓνα τόνον, ὅστις ἐδίδεν εἰς πάντας νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἐνίοτε δὲν ἐχάνετο αὕτη τοὺς ἀστεῖς, προσέθεσεν ἀκόμη:

— Καὶ τώρα ἀς τολμήσῃ κανεὶς νὰ ἐλθῇ νὰ μοὶ πῇ, ὅτι σὶν οὐρανὸν δὲν

ὑπάρχει Θεὸς καὶ στὴν γῇ δὲν εὐρίσκονται πᾶ καλοὶ ἄνθρωποι! Αὐτὸ τὸ ζεύρομεν μεῖς καλλίτερα!

Γ Μουσαῖος.

ΤΕΛΟΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία

I

Διελύθη ἡ σκοτία
εἰς τὴν λάμπριν τοῦ φωτός
— ἔπεσεν ἡ ἀμαρτία, —
ἐγεννήθη ὁ Χριστός!

II

Χαίρει σύμπασα ἡ κτίσις
καὶ ἀγάλλεται ὅμοῦ
καὶ τὴν γέννησιν δοξάζει
τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ.

III

Τῶν ἀγγέλων ἡ χορεία
ἐν λαμπρότητι τρανῇ
καὶ φωτὶ παραδεισίῳ,
χαίρουσα Αὐτὸν ὕμνει!

IV

Ἡμῶν χάριν ἐνσαρκοῦται
ὁ τῶν ὅλων Ποιητὴς
καὶ γεννᾶται εἰς τὴν φάτνην
τῶν αἰώνων ὁ Κριτὴς

V

Δόξασον, ὦ οἰκουμένη,
σοῦ τὸν πλάστην καὶ Θεόν,
τὸν ἐλθόντα πάντα σῶσαι
ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν

Σ. Κ. Τζηρίδης

Ο ΧΕΙΜΩΝ

Ὁ ἀπὸ τῆς προχθὲς ἐνσκήψας ἐν τῇ πόλει μας καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ Βουλγαρίᾳ δεινὸς χειμὼν καὶ ἡ μεγάλη ἀνὰ τὴν θάλασσαν τρικυμία, διέκοιψαν πᾶσαν συγκοινωνίαν. Τὸ ἀτρόπαιον «Ἐνωσις» τὸ ἐξυπηρετοῦν τὴν γραμμὴν Πύργου-Βάρνης τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ φθάσῃ τὴν τετάρτην τὸ ἐσπέρας καθυστερεῖ ἐπὶ σὺν αὐτῷ δὲ καὶ τὸ ταχυδρομεῖον. Τὸ ψυχρὸς δριμύτατον.

Ἀπὸ τῆς προχθὲς δὲ ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία μεταξύ Βάρνης — Ρουσσουκίου διεκόπη ἐνεκὸν τῆς ἐπισωρεύσεως ἀφθόνου ἐπὶ τῆς γραμμῆς χιόνος.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ρόδον εὐώδες ἐν κάλυκι ἐπὶ ἐκ τοῦ γῆινου κήπου μετεβιβάσθη εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ ἀγγελικὴν ἀνοδόχην ἡ μικρὰ ΘΗΡΕΣΙΑ προσφιλὲς θυγάτριον τοῦ φίλου καὶ συμπολίτου ἡμῶν κ. Βασιλείου Ι. Ξάνθου πέντε μόλις Μαΐους ἰδοῦσα. Τοῖς τεθλιμμένοις γονεῦσι καὶ λοιποῖς συγγενέσιν τὰ ἡμέτερα θερμὰ συλλυπητήρια.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀγγέλλεται τοῖς ἀξιοτίμοις συνδρομηταῖς καὶ ἀναγνώσταις ἡμῶν, ὅτι ἡ «Ὁδησὸς» πεποιθὴ ἐπὶ τὴν ὑποστήριξιν καὶ γενναίαν αὐτῶν φιλομουσίαν, πρὸς δὲ καὶ ἐγκαιρον καταβολὴν τῶν συνδρομῶν ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου ἐκδιδομένη εἰς μέγα σχῆμα μὲ τὴν αὐτὴν συνδρομὴν, καὶ μὲ πλείστας ἐτέρας βελτιώσεις.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ „ΟΔΗΣΣΟΥ“

ΤΟΥ

1894 ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ!

ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΕΚ 12 ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΙΜΑΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΥΟ ΛΕΒΩΝ.

Περιέχει ὅλην κυριολεκτικῶς ἐκλεκτὴν, πλουσίαν καὶ ποικίλην. —Αντιπροσωπεύονται ὅλα τὰ εἶδη τῆς φιλολογίας.

Εργα τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ὁμογενῶν λογίων κοσμοῦσι τὰς κομψὰς σελίδας τοῦ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΟΔΗΣΣΟΥ.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ!

Επὶ τοῦ ἐξωφύλλου ὑπάρχει ἐκτετυπωμένος ὁ αὐξων ἀριθμὸς, ὥστε ὁ ἀγοραστὴς ἀριθμοῦ τινος Ἡμερολογίων κατέχων ἰσαριθμούς ἀριθμοὺς ἐπικερδοῦς Λαχείου.

ΚΕΡΔΙΖΟΥΣΙΝ 100 ΑΡΙΘΜΟΙ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΓΡΗΓΟΡΑ ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΘΕΛΟΜΕΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΑΡΑΠΟΝΑ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΠΡΟΛΑΒΕΤΕ.

ΑΝΑΡΠΑΣΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΝΑΡΠΑΣΤΑ!

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΙ!

ΠΟΥ ΘΑ ΠΩΛΩΝΤΑΙ ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ;

ΕΝ ΒΑΡΝΗ πωλοῦνται ἐν τῇ Γραφείᾳ τῆς «Οδησσοῦ», ἐν τῇ καπνοπωλείᾳ τοῦ κ. Γρ. Δρσενικοῦ, ἐν τῇ καπνοπωλείᾳ τοῦ κ. Θεοδώρου Καλογεροπούλου, ἐν τῇ καφενείᾳ τῶν ἀδελφῶν Μουμτζόγλοι, καὶ ἐν τῇ καφενείᾳ τοῦ κ. Δ. Σούκιουρ πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Νικολάου.

ΕΝ ΠΥΡΓῳ παρὰ τῇ ἀξιοτίμῃ κ. Ιωάννῃ Νικολαΐδῃ.

ΕΝ ΑΓΧΙΑΛῳ ἐν τῇ γραφείᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου καὶ τῇ καταστήματι τοῦ κ. Νικολάου Κωνσταντίνου.

ΕΝ ΣΩΖΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῇ κ. Μ. Τζιβελέκῃ.

ΕΝ ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ παρὰ τοῦ κ. Κελαΐδῃ Ζωτιάδου.

ΕΝ ΒΑΛΤΣΙΚΙῳ ἐν τῇ καφενείᾳ τοῦ κ. Νικολάου Ασθενίδου.

ΕΝ ΚΑΒΑΡΝΗ παρὰ τοῦ κ. Αριστοφάνους Αμηνῆ.

ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ ἐν τῇ χαρτοπωλείᾳ τῶν ἀξιοτίμων ἀδελφῶν Τσεκιρδέκη καὶ τῇ βιβλιοπωλείᾳ τοῦ κ. Χατζοπούλου.

ΕΝ ΣΤΕΝΗΜΑΧῳ ἐν τῇ βιβλιοπωλείᾳ τοῦ κ. Β. Επιτρόπου.

ΕΝ Τῇ ΕΠΑΡΧΙΑ ΚΑΒΑΚΛΗ παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐλληνικῶν σχολῶν κ. Χαρίση.

ΕΝ ΣΟΦΙΑ ἐν τῇ καπνοπωλείᾳ τοῦ κ. Α. Γεωργιάδου.

ΕΝ Τ. ΠΑΖΑΡΤΖΙΚΙῳ παρὰ τοῦ κυρίου Ιωάννου Δημητρίου, διδασκάλου.

ΕΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ παρὰ τοῦ κ. Ν. Τουρτίδῃ.

ΕΝ ΔΟΒΡΙΤΣ ἐν τῇ ἐμπορικῇ καταστήματι τοῦ ἀξιοτίμου κ. Χατζηλεοντίου.

ΕΝ ΥΑΜΠΟΛΕΙ παρὰ τοῦ κ. Κουζούπη.

Οἱ κατ' εὐθείαν γράφοντες εἰς Βάρναν ὀφείλουσι νὰ προσθέσωσιν εἰς τὸ ἀντίτιμον καὶ 0,30 διὰ ταχυδρομικά τέλη ἐκάστου Ἡμερολογίου.

Ἡ ἐκκύβευσις γενήσεται μετὰ τὴν πώλησιν 1000 ἀντιτύπων ἐν κεντρικῇ τινι καφενείᾳ τῆς Βάρνης, ἐκλεγομένης ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν παρευρισκομένων κυρίων.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ:

ΑΝΑΓΝΩΣΑΤΕ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΟΧΗΣ!

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΗΜΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ

1894

ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΟΜΕΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΘΑ ΚΑΜΟΜΕΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ΤΟΥ

1894.

ΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ

ΤΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ „ΟΔΗΣΣΟΥ“

Ο ΠΡΩΤΟΣ ἀριθμὸς κερδίζει μίαν ὀνομαστικὴν τοκοφόρον μετοχὴν τῆς ἐνταῦθα ἐδρευούσης ἀνωνύμου μετοχικῆς εταιρίας «Ὁ Ἑρμῆς» ἀξίας 100 χρ. φράγκων.
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ μίαν ὀνομαστικὴν τοκοφόρον μετοχὴν τῆς μετοχικῆς ἐμπορικῆς εταιρίας «Ὁμόνοια» ἀξίας 50 χρ. φράγκων.
ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΟΜΟΥ μίαν μετοχὴν τῆς μετοχικῆς εταιρίας «Καλὴ Τύχη» ἀξίας 100 χρ. φράγκων.
ΟΙ ΕΠΟΜΕΝΟΙ ΔΥΟ ΑΡΙΘΜΟΙ ἀνὰ ἓν ἡμερολόγιον ἐξυπνητήριον.
» » ΠΕΝΤΕ » » ἓνα μικρὸν κινεζικὸν τάπητα τοῦ τοίχου.
» » ΕΠΤΑ » » δὲ λάβωσι δωρεὰν ἐπὶ μίαν ἐξαμηνίαν τὴν «Ὁδησσοῦν».
» » ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ » ἀνὰ ἓνα τόμον ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων.
» » ΔΕΚΑ ΤΡΕΙΣ » ἀνὰ μίαν βουλγαρο-ελληνικὴν γραμματικὴν τοῦ κ. Ζέκου Παύλου.
ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΔΕΚΑ ΕΠΤΑ ἀνὰ 100 ἐπισκεπτήρια ἐκτετυπωμένα εἰς οἰανδήποτε γλῶσσαν.

Ἡ ἀπονομὴ τῶν δώρων θὰ γείνη ΟΚΤΩ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκκύβευσιν τοῦ Λαχείου ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου, ἐφ' οὗ ὑπάρχει ὁ κερδίζων ἀριθμὸς.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ

ΟΤΙ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

Εἰς τὸ τυπογραφεῖον ἡμῶν θὰ εὑρητε ὡραία ἐπισκεπτήρια καὶ πολὺ

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΣ ΤΙΜΑΣ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΧΑΡΤΗΣ

πρὸς περιτύλιξιν ὑφασμάτων καὶ διαφόρων εἰδῶν

ΠΡΟΣ 0,50 ΤΟ ΧΙΛΙΟΓΡΑΜΜΟΝ.

ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΡΕΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΟΣ.